

ἐδείπνου, ἵλαράς δὲ αὖτι σκυθρωπῶν ἦσαν, καὶ αὖτι
ὑφορωμένων ἑαυτὰς, ηδέως ἀλλήλας ἔώρων. καὶ αἱ
μὲν ὡς κηδεμόνας ἐφίλγν, ὁ δὲ ὡς ἀφελίμος ἤγάπα.
Τέλος δὲ, ἐλθὼν πρὸς τὸν Σωκράτην, χαιρεῖν διηγεῖτο
ταῦτά τε, καὶ ὅτι αὐτιῶντας αὐτὸν μόνον τῶν ἐν τῇ
οἰκίᾳ ἀργὸν ἐσθίειν. Καὶ ὁ Σωκράτης ἐφη· Εἶτα 13
Ἐλέγεις αὐτοῖς τὸν τὸν κυνὸς λόγον; Φασὶ γάρ, ὅτε
Φωνήεντα ἦν τὰ ζῶα, τὴν δὲν πρὸς τὸν δεσπότην εἰ-
πεῖν· Θαυμαστὸν ποιεῖς, ὃς ημῖν μὲν ταῖς καὶ ἔρισ-
σοι καὶ ἄρνας καὶ τυρὸν παρεχόσταις γδὲν δίδωσ, ὃ τι
αὖ μὴ ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν· τῷ δὲ κυνὶ, ὃς γδὲν τοιχ-
τὸν σοι παρέχει, μεταδίδωσ γπερ αὐτὸς ἔχεις σίτι.
Τὸν κύνα δὲν ἀκόσαντα εἰπεῖν· Ναὶ μὰ Δία· ἐγὼ 14
γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς αὐτὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπ'
ἀνθρώπων κλέπτεσθαι, μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζε-
σθαι· ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς,
γδὲν νέμεσθαι δύνασθε, φοβόμενα μὴ ἀπόλησθε.
Οὕτω δὴ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι, τὸν
κύνα προτιμᾶσθαι. Καὶ σὺ δὲν ἐκείνας λέγε, ὅτι αὖ-
τὶ κυνὸς εἴ Φύλαξ καὶ ἐπιμελητὴς, καὶ διὸ σὲ γδὲ
ὑφ' ἐνὸς ἀδικόμενας ἀσφαλῶς τε καὶ ηδέως ἐργαζό-
μενας ζῶσιν.

ἑαυτὰς, ηδέως ἀλλήλας] Wel-
lius edidit ἑαυτὰς, ηδέως ἀλλήλας
ex lectione quadam Leonclavii.
Sed vulgata tentari non debet,
quia commode ad antecedentia,
ad mulieres solas, potest referri.

§. 13. λόγον] λόγος saepe est
fabula: sic Plat. Phaed. 4 οἱ τὸ
Δισώπιοι λόγοι occurunt, et alibi.

οἶν] lunt. et Paris. oīn.

§. 14. ναὶ μὰ Δία] Int. ὠρθῶς
ποιεῖ. Ern.

προφυλάττοιμι ὑμᾶς] Stephanus
rescribi vult ὑμῶν, quia in
Hier. VI, 10 αὐτῶν μὲν γάρ προ-

φυλάττουσιν οἱ νόμοι. Sed in
ὑμᾶς respicitur constructio verbi
simplicis φυλάττω, ut in ὑμῶν
vis praepositionis. Homerus, Νηὸν
δὲ προφύλαχθε, δέδεχθε δὲ φῦλον
ἀνθρώπων, Hymn. in Ap. 539.
Iunguntur autem praepositiones
verbis saepe numero sic, ut non
augeant significationem simplicium, vid. Fisch. V. Gel. Animadv.
ad Well. p. 369. Hindeb.

ὑδὲν φ' ἐνὸς] In marg. Steph.
est ὑπ' ἀδενὸς, quod est apertum
glossema. vid. ad II, 6, 4.